

Στο μακρινό Μοντεβιδέο, την πρωτεύουσα της Ουρουγουάης, γεννιέται ένας νεανικός έρωτας, στα χρόνια που ξεσπά στην Ευρώπη ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος...

ΧΟΥΑΝΙΤΑ

Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο

Νουβέλα του Μπάμπη Ράκη

Μέρες γαλήνης πριν την καταιγίδα

Επεισόδιο 44

Η Έρρικα δεν της είχε δείξει μέχρι τότε κάτι που να την φόβιζε, ότι θα πλήγωνε τον Μανουέλ. Όμως αυτό που παρατήρησε από την αρχή η Κασσάνδρα, ήταν ότι «η σινιόρα Έρρικα της αρέσει να της δίνουν ιδιαίτερη προσοχή, και πως μιλά πολύ για τον εαυτό της». Όμως ο Μανουέλ βρήκε στην Έρρικα αυτό που στερήθηκε χρόνια, την ζεστασιά μιας γυναίκας που έδειχνε ερωτευμένη μαζί του. Καθώς κυλούσε ο καιρός, μετά την πρώτη μεγάλη και επιτυχημένη εκδήλωση της γκαλερί, η Έρρικα άρχισε να παίρνει τέτοιες πρωτοβουλίες, που τον ξάφνιασαν στην αρχή.

Χωρίς να τον ρωτήσει, καλούσε γνωστά της πρόσωπα στην αίθουσα μιλούσε και προγραμματίζε μαζί τους μελλοντικές εκδηλώσεις. Το κυριότερο τις περισσότερες φορές, ούτε τον σύστηνε στους επισκέπτες. Αυτό τον ενοχλούσε, διότι ουσιαστικά τον παραγκώνιζε.

Μια φορά που κάλεσε γνωστά της άτομα στην γκαλερί και ήταν και ο Μανουέλ δίπλα, τον σύστησε ως «υπεύθυνο της αίθουσας». Δεν ανέφερε καν ότι είναι ζωγράφος και ότι συνεργάζονται.

Όταν έφυγαν οι επισκέπτες, ο Μανουέλ φανερά εκνευρισμένος για την απαράδεκτη στάση και συμπεριφορά της απέναντί του, όταν βρίσκονται ανάμεσα σε ξένους, της είπε με σοβαρό ύφος:

-Φοβάσαι να με παρουσιάσεις στους δικούς σου ανθρώπους Έρρικα;

Τον κοίταξε παράξενα, και κάπως ειρωνικά του απάντησε:

- Δεν κατάλαβα τι εννοείς ότι φοβάμαι να σε παρουσιάσω στους επισκέπτες μας. Τους είπα ότι είσαι υπεύθυνος της αίθουσας, και εννοούσα της γκαλερί. Δεν τους είπα ότι είσαι ο νυχτοφύλακας. Ο Μανουέλ συγκρατήθηκε. Δεν ήθελε να δώσει συνέχεια στην συζήτηση. Σκέφθηκε πως οποιαδήποτε σύγκρουση με την Έρρικα, θα είχε αρνητικό αντίκτυπο για την γκαλερί.. Ίσως τον εγκατέλειπε και να έμενε μόνος.

Χωρίς τον κόσμο που γνωρίζει εκείνη, η γκαλερί ήταν καταδικασμένη να μείνει χωρίς εκθέσεις και χωρίς εκδηλώσεις.

Μια άλλη φορά, του είπε πως προγραμματίζει να συναντηθεί σε ένα γνωστό της σπίτι με μια οικογένεια που έχει μεγάλης αξίας πίνακες και θέλει να τους εκθέσει στην γκαλερί.

-Μπορώ να έρθω και εγώ; ρώτησε ο Μανουέλ. Θέλω να γνωρίσω αξιολογούς ανθρώπους.

Τον κοίταξε παράξενα.

- Μανουέλ δεν γίνεται να πας σε ένα σπίτι που δεν σε γνωρίζουν κι ούτε σε έχουν καλέσει. Εγώ πάω σε ένα γνωστό μου σπίτι, όπου θα τους συναντήσω.

Η αλλαγή στον χαρακτήρα της Έρρικα ήταν φανερή πλέον, όπου ο Μανουέλ βρέθηκε σε πλήρη σύγχυση.

Ήδη ο συναισθηματικός δεσμός τους είχε από καιρό τελειώσει. Με αυτή την αλαζονική στάση απέναντί του, δεν θα μπορούσε να την πλησιάσει

ερωτικά. Μα ούτε και εκείνη το επιχειρήσε. Συνεχώς και μεγάλωνε ο κύκλος των ανθρώπων που ζητούσαν να δώσουν μια καλλιτεχνική παρουσία στην γκαλερί.

Ξαφνικά είδε τον εαυτό της στο κέντρο ενδιαφέροντος σημαντικών ανθρώπων, που στο παρελθόν τους συναντούσε μεν στις κοσμικές εκδηλώσεις, αλλά χωρίς η δική της προσωπικότητα να τους προκαλεί ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Τότε την χαιρετούσαν από υποχρέωση ή από ανάγκη να γίνουν αρεστοί στον γιό της.

Τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει. Την πλησιάζουν και της μιλούν διότι ενδιαφέρονται για την δική της προσωπικότητα.

Είναι η διοργανώτρια μιας από τις πλέον σημαντικές γκαλερί του Μοντεβιδέο. Είναι πλέον βέβαιο ότι αν η σινιόρα Έρρικα ντε Φλου επιλέξει το έργο τους και τους προβάλλει στην αίθουσα, αμέσως το όνομά τους θα γίνει γνωστό στους καλλιτεχνικούς κύκλους.

Όμως δεν ήταν μόνο οι καλλιτέχνες που την πλησιάζαν καθώς και άλλα άτομα του επιχειρηματικού κόσμου, που οι ίδιοι δεν είχαν καλλιτεχνικές γνώσεις ή φιλοδοξίες, αλλά ενδιαφέρονταν να φιλοξενηθεί στην γκαλερί, η δουλειά συγγενικού ή φιλικού τους προσώπου.

Ορισμένοι επιχειρηματίες χωρίς να της δίνουν λεπτομέρειες για το άτομο που ήθελαν να προωθήσουν, απλώς της έλεγαν «πως άκουσαν για

κάποια νεαρή κοπέλα με πολύ ταλέντο, που θα ήθελαν να βοηθήσουν να γίνει γνωστή», ενώ στην πραγματικότητα ήταν η κρυφή ερωμένη τους.

Η Έρρικα ζαλισμένη από την ξαφνική δημοτικότητα που πήρε η ίδια, δεν μπορούσε να προσγειωθεί και να αντιληφθεί ότι όλοι την πλησίαζαν για να ικανοποιήσουν δικές τους φιλοδοξίες.

Έβλεπε τα φώτα της δημοσιότητας να πέφτουν πάνω της και πίστεψε ότι ήταν η ίδια αστέρι.

Δεν ήξερε από ζωγραφική. Δεν ζητούσε την γνώμη του Μανουέλ. Ενεργούσε από μόνη της, προβάλλοντας έργα μέτρια, ακόμη και κακόγουστα, που θα έπρεπε να απορριφθούν.

Σταμάτησε να έρχεται πάνω στο διαμέρισμα όπως άλλοτε, και να τρώνε μαζί οι τρεις τα όμορφα ελληνικά φαγητά που έφτιαχνε η Κασσάνδρα. Περιορίσε την παρουσία της, μόνο στην αίθουσα με την ειδικά διαμορφωμένη γωνιά με τους φαρδιούς καναπέδες μπορούσε να πάει, και στο τραπέζακι που συναντούσε τους επισκέπτες και συζητούσαν για τις εκδηλώσεις της γκαλερί.

Ο Μανουέλ περνούσε τις ώρες του στο μικρό ατελιέ ζωγραφίζοντας. Ήδη είχε τελειώσει το μεγάλο πορτρέτο της Λίζας. Του έβαλε μια εντυπωσιακή σε χρυσαφί χρώμα κορνίζα, και κρέμασε τον πίνακα σε περίοπτη θέση στην αίθουσα. Ο πίνακας έφερε την υπογραφή του και κάτω σε μια μικρή, σε ασημί χρώμα, πλακέτα έγραψε:

“Lisa Rodrigues” .

Όταν την άλλη μέρα η Έρρικα αντίκρισε τον πίνακα, πλησίασε πιο κοντά ξεχωρίζοντας την υπογραφή του Μανουέλ και περιορίστηκε μόνο να πει:

«Καημένη Λίζα».

Η όλη αυτή εχθρική στάση και συμπεριφορά της, την οδηγούσε πλέον σε ανοιχτή σύγκρουση.

Ο Μανουέλ ούτε και αυτή την φορά θέλησε να έρθει αντιμέτωπος μαζί της. Η θέση του δεν ήταν ισχυρή. Ήταν εξαρτώμενος οικονομικά από τον μισθό που του παραχωρούσε η Μαριάννα, δια μέσου της τράπεζας. Ήταν το διαμέρισμα που έμενε πάνω με την μητέρα του.

Θα μπορούσε να τα διακινδυνεύσει αυτά και να συγκρουσθεί με την Έρρικα; Συνέχιζε να εργάζεται στην γκαλερί, αποφεύγοντας οποιαδήποτε άμεση επαφή μαζί της, όταν ένα σοβαρό γεγονός ήρθε να ανατρέψει τα πάντα...